

NAGY GÁSPÁR

Különös októberi kert

*Október van.**Mily különösre aszalt október!
Mintha bujkálnék menekülnék én is!
Telő Holdjával űzetem magam
ködök és felhők rongyain át
hogy ne lehessenek a város foglya
midőn a ragály megcsiklandja
a paroláért kinyúló kezeket!
Maradjak csak itt.
Sőt veszteg is ha kell!
Kéretlen kertemben legyek
a magam ügynöke: hallgassam le
az éjt hány riadt dobbanás még
az első lefutó csillagig?
A negyedik kakasszóig?**Október van.**És mintha dobpergés
mintha csizmazajok...
pedig csak száműzött cicák
és tüskés malacok
keresnek itt egy-éji menedéket
bár a fákon fáimon
sehol a levél sehol a lomb...
Így állnak már mióta...
mint ruháiktól megfosztott
szikár tábornokok
s nem tudják mikor is következik
és mi az mi elközelg
állnak végórájukhoz közel
a gyümölcsvetelő szörnyű
nyár után mikor aszályt
lehellő szél-dzsidások
hozták magukkal ráadásként
a férgek martalóchadát!**Most aztán félnek-e?**Szégyenük van-e? Ha elcsapott
részeg kódexmásolók vésik
törzsükbe a letipratás
obszcén jeleit? S úgy végzik-e*

mint a Gyilkos-tó
 büszke fenyőcsonkjai?
 Vagy mégis csak bitó
 lesz belőlük is – holnap
 árulást balzsamozó
 tárgyilagos hír? Jóslat?
 Talán a győzők suhintó
 szekercéit megérintő száj?
 Valahai „szabadság-heg”?

A többit még ne sejtsük!

Elhozza majd a bajt a hajnal...

de azt a jaj-t ki ne ejtsük!
 Most még a kertben éj
 s az éjben
 október van.

Magamtól féltem...

Magamtól féltem eleitől fogva
 magamtól
 és soha senki mástól
 a magamba való szörnyű némulástól
 mikor már nem beszélek
 csak hallgatok
 bámulok
 és nézek magam elé
 néha még hallgatom
 mások fecsegését
 s nincs szavam
 egyetlen árva közbe-kérdés
 nem kívánczik számra
 sem panasz
 se sértés
 mi egyetlen súlyos szóval
 is elkövethető
 de utána meg a szörnyű érzés...!
 hogy lám gyöngé voltál
 s ez is szófecsérlés!

 Uram – bár rendszeren vakulगतok –
 kegyelmedből talán marad belül
 a látás
 s kívül – ha így akarod –
 a kegyetlen nézés

Curriculum vitae (helyett)

Életemnek

sebes vagy lomha

dicső vagy dicstelen

curriculum-ját

leginkább

- szívem szapora dobpergései -

- térdeim nyikorgó szalagjai -

- és fuldokló sejtjeim -

unják.

De ha mondjuk oly szerencsétlen lennék

hogy dupláznák mostani éveimet

s kitarzana addig e Golyóbis

pisla gyertyafénye:

bizony válogathatnék és körmölhetnék

a lustaságról szép emlékeket!

De lesz-e majdan akkor valaki

ki mindezért fizet?

(1994)

